

Zondag 15 augustus 1915. Maria Hemelvaart.

Diner bij onze gastvrouw. Een der aanwezigen heeft een buiten, waarvan de tuin op belgisch en het huis op hollandsch grondgebied staat. Zijn vrouw, mede aan tafel, moest voor daar een pasport hebben. In een zijvertrek aan 't station, waar de vrouwen afgetast worden, moest ze zich heel ontkleeden. "Kousen ook uit," beval de aangestelde voor het onderzoek; deze werden tegen 't licht gehouden, de schoenen uitgeschud. Bij hare aankomst thuis nam ze toevallig haar huishoudelijk notaboekje, waaruit al de opgeschreven spotrijmpjes op den Keizer voorzichtigheidshalve verwijderd waren geweest. Er viel een vergeten papiertje uit, waarop het rijmpje voorkwam :

"De keizer staat aan den IJzer,
maar hij kan er niet door:
want de Bondgenooten staan er voor."

Grillige kans, juist dat was aan het wantrouwen ontsnapt.

's Avonds op mijn kamer. Dergelijke vertelsels hebben mij vrees aangejaagd. Indien het meegebracht dagboekje eens in mijn valies gevonden en aangeslagen werd? Waar het te verheimelijken? Zal ik het vernietigen?

Ik kan er niet toe besluiten. Ik ruk er enkele bladen uit, welke al te compromiteerend zijn en schrijf er in wat misschien, in geval van ontdekking, een getuigenis ter ontlasting wezen zou, en wat ik inderdaad heb vernomen en opgemerkt:

"In Antwerpen heeft men niet te klagen over de Duitschers, ze zijn hoffelijk en correct als vijanden. De Antwerpenaren, die ik ontmoet, zijn pessimistisch, twifelen aan den einduitslag ten gunste der Verbondenen. Het is niet als in Gent, waar niemand zou durven zeggen, dat Duitschland winnen kan." Woensdag 25. Augustus '15

Virginie LOVELING (« *In oorlogsnood* »)